

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/168/2020                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 4407203113                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.09.2022                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Lubor Šebo               |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2022:4407203113.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: Rímskokatolícka cirkev Biskupstvo Nitra, so sídlom Námestie Jána Pavla II. č. 7, Nitra, IČO: 35 593 008, právne zastúpená: Advokátska kancelária Petruška & partners, s.r.o., so sídlom Kupecká 18, Nitra, IČO: 472 548 82, proti žalovanému: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, právne zastúpený: Advokátska kancelária JAKUBČO, spol. s r.o., so sídlom Mladých budovateľov 2, Banská Bystrica IČO: 50 570 897, o vydanie nehnuteľných vecí, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky, pod sp. zn. 5C/58/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 12. februára 2020 sp. zn. 25Co/48/2019, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 12. februára 2020, sp. zn. 25Co/48/2019 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1.Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 16. novembra 2018, č. k. 5C/58/2007-712 žalobu zamietol a žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

1.1 Súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa vyzvala žalovaného na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam nachádzajúcim sa v katastrálnom území Veľké Lovce, ktoré špecifikovala ako nehnuteľnosti zapísané v pozemnoknižnej vložke (ďalej len ako „PKV“) č. 3 podľa identifikácie parciel z roku 2004 výzvou zo dňa 01.04.2006, tvrdiac že prešli do vlastníctva štátu odňatím bez náhrady. Vlastníkom sporných nehnuteľností je Slovenská republika, pričom správcom je žalovaný. Podľa zápisov v PKV boli predmetné nehnuteľnosti vo vlastníctve Uhorskej náboženskej základiny 17.05.1901 (r.č.1), zároveň bola uvedená poznámka o žiadosti štátneho pozemkového úradu v Prahe číslo 35428/25.II.4, že tieto nehnuteľnosti sú zabrané štátom, a že štát zamýšľala tieto prevziať 16.04.1925 (r.č.2). Niektoré nehnuteľnosti podľa PKV boli zlúčené, respektíve rozdelené, z vložky odpísané a zapísané do vložky č. XXXX a bola vymazaná poznámka pod r. č. 3 (r. č. 4,5,6). Pod r. č. 7 bol zápis zo dňa 12.03.1948,

podľa ktorého nehnuteľnosti zapísané na strane A. boli predmetom revízie podľa zákona č. 142/1947 Sb. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že rozhodnutie o konfiškácii majetku Uhorskej náboženskej základiny v katastrálnom území Y. bolo zmätočné. Tiež zistil, že Povereníctvo školstva upovedomilo všetkých zamestnancov verejných základín v trvalom služobnom pomere na to, že všetok lesný a poľnohospodársky majetok verejných základín bol zrevidovaný podľa zákona č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy a do konca decembra 1949 bude odovzdaný národným podnikom Československé štátne lesy a Československé štátne majetky.

1.2 Súd prvej inštancie uviedol, že žiadanými listinnými dôkazmi nebol preukázaný prechod sporných nehnuteľností do vlastníctva štátu postupom odňatia bez náhrady v rozhodnom období, teda od 08.05.1945 do 01.01.1990. Poukázal na list vlastníctva č. XXX, v ktorom v časti B je ako titul nadobudnutia sporných nehnuteľností v rozhodnom období uvedené R. resp. H. Žalobkyňa nepredložila žiadne relevantné dôkazy, ktoré by potvrdzovali, že uvedené tituly nadobudnutia sporných nehnuteľností štátom boli bezodplatné, resp. prebehli v rozhodnom období. Poznamenal, že dôkazné bremeno bolo v tomto prípade na žalobkyni, ktorá ho neuniesla napriek dĺžke trvania konania. Oznámenie Povereníctva školstva zo dňa 02.02.1949, na ktoré poukázala žalobkyňa, považoval súd prvej inštancie za príliš všeobecné, adresované zamestnancom verejných základín, a priamo z neho nevyplývalo, že sporné nehnuteľnosti v rozhodnom období prešli bezodplatne na štát. Keďže nemal preukázané, že sporné nehnuteľnosti prešli v rozhodnom období bezodplatne na štát, nezaoberal sa ďalej námietkami žalovaného, podľa ktorých nehnuteľnosti nemôžu byť predmetom vydania, pretože nespĺňajú náležitosti podľa zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „Reštitučný zákon“) a žalobu v plnom rozsahu zamietol.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 12.02.2020, sp. zn. 25Co/48/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1 Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodal, že predmetom zákona č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy bola úprava pozemkového vlastníctva upravená podľa zákona č. 215/1919 Sb. Pre nadobudnutie vlastníckeho práva sa požadovala intabulácia (vklad), čo znamenalo, že nadobudnutie vlastníctva muselo byť zapísané do verejných kníh, keďže zákon č. 142/1947 Sb. v tomto smere odkazoval na zákon č. 90/1947 Sb. (§ 8 ods. 8 zákona č. 142/1947 Sb.). Právnym titulom nadobudnutia vlastníctva bol zákon č. 142/1947 Sb., ktorý ale vlastníctvo k nehnuteľnostiam nezakladal. V predmetnej veci bolo nesporné, že požiadavka intabulácie, ako podmienka nadobudnutia vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, splnená nebola. Teda zápisom v PKV nebolo preukázané právne prevzatie predmetných nehnuteľností štátom z dôvodu podľa § 3 ods. 1 písm. c) Reštitučného zákona - odňatím bez náhrady v zmysle zákona č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy. Zároveň nebol preukázaný ani právny dôvod prechodu na štát listinou (rozhodnutím o odňatí), z ktorej by vyplýval dôvod prevzatia tvrdený žalobkyňou vo výzve na navrátenie vlastníctva. Poznámka v PKV v časti B pod r. J. síce svedčí o tom, že nehnuteľnosti zapísané vo vložke sú predmetom revízie podľa zákona č. 142/1947 Sb., nepreukazuje však, že štát tento majetok držal do 31.12.1950, teda pred účinnosťou stredného občianskeho zákonníka, ktorý už nevyžadoval zápis vlastníckeho práva do verejných listín, ako podmienku nadobudnutia vlastníctva. Z vyššie uvedeného podľa odvolacieho súdu nebolo možné bez ďalšieho (jednak bez zápisu vlastníckeho práva v prospech štátu v PKV a navyše bez listiny, ktorá preukazovala prechod vlastníctva) len na základe poznámky o zamýšľanom prevzatí v PKV, uzavrieť kedy vzniklo vlastníctvo štátu a akým spôsobom.

2.2 Odvolací súd sa pri posúdení danej veci zaoberal aj námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní. Žalobkyňa tvrdila, že postupom podľa zákona č. 142/1947 Sb. mala byť titulom nadobudnutia vlastníckeho práva pridelová listina. Túto listinu sa jej ale nepodarilo získať, preto poukázala na oznámenie povereníctva školstva, vied a umení zo dňa 02.11.1949 a tvrdila, že preukázala faktické

prevzatie predmetných nehnuteľností štátom konkrétnym dňom (31.12.1949). S uvedeným tvrdením sa odvolací súd nestotožnil, nakoľko mal za to, že súd prvej inštancie ju správne vyhodnotil ako príliš všeobecnú. Hoci predmetná listina obsahovala informácie o tom, že majetok verejných základníc bol zrevidovaný podľa zákona o revízii prvej pozemkovej reformy, aj časový rámec odovzdania majetku národným podnikom (do konca decembra 1949), nevyplývali z nej konkrétne nehnuteľnosti, ktorých sa týkala. Formulácia „všetok lesný a poľnohospodársky majetok verejných základníc“ bola príliš všeobecná, aby sa z nej dalo vyvodiť, že sa vzťahovala aj na nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom konania. Žalobkyňa tiež v odvolaní tvrdila, že za nedostatku výmeru či prídelovej listiny, žalovaný spravoval nehnuteľnosti bez titulu vlastníckeho práva a boli splnené podmienky na vydanie žalovaných nehnuteľností podľa § 3 ods. 1 písm. h) Reštitučného zákona. K uvedenému odvolací súd tvrdil, že síce podľa ustálenej rozhodovacej praxe vo výzve na navrátenie vlastníctva stačí uvedenie § 3 Reštitučného zákona a preukázanie skutočností podľa tohto ustanovenia, žalobkyňa však vo výzve na navrátenie vlastníctva ako reštitučný dôvod výslovne uplatnila dôvod podľa § 3 ods. 1 písm. c) Reštitučného zákona (odňatím bez náhrady v zmysle zákona č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy) a tvrdila, že uvedený dôvod osvedčuje zápis v pripojenej PKV č. 3, ktorá je verejnou listinou a ktorou tento dôvod preukázala. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že tento konkrétny uplatnený reštitučný dôvod žalobkyňa nepreukázala. Odvolací súd zároveň dodal, že záver súdu o neunesení dôkazného bremena v spore, nie je možné považovať za výklad v neprospech oprávnených osôb a porušenie ústavného princípu rovnosti strán sporu, ako to namietala v odvolaní žalobkyňa. Z Reštitučného zákona jednoznačne vyplýva povinnosť oprávnenej osoby preukázať dôvod navrátenia vlastníctva v rovnakej lehote ako je lehota na uplatnenie nároku na navrátenie vlastníctva výzvou. Pokiaľ oprávnená osoba dôvod navrátenia vlastníctva v zákonom stanovenej lehote nepreukáže, napriek tomu, že ho vo výzve konkrétne uviedla, nemôže byť v spore úspešná.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) a z § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP. Dovolateľka zároveň podala návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 444 ods. 1 a 2 CSP s poukazom na dôvody uvedené v dovolaní.

3.1 Dovolateľka vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odvolacím súdom. Mala za to, že súdy v základnom konaní sa žiadnym spôsobom riadne nevysporiadali s odôvodnením tých skutočností, na základe ktorých v konaní rozhodli v neprospech žalobkyne, ako oprávnenej osoby a to ani v kontexte účelu Reštitučného zákona.

3.2 Dovolateľka k dovolacím dôvodom § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP namietala, že „Otázka prechodu nehnuteľností na štát nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, preto je potrebné túto otázku dovolacím súdom riadne vyriešiť“. Dovolateľka mala za to, že sporné nehnuteľnosti na štát prešli na základe zákona č. 142/1947 Sb., subsidiárne podľa zákona č. 215/1919 Sb. a preto záver súdov v základnom konaní je absolútne nesprávny. Poukázala na to, že dostatočným spôsobom zdôvodnila prechod vlastníctva na štát, pričom k prechodu vlastníctva na štát došlo poznámkou zamýšľaného prevzatia, ktorá sa týkala všetkých nehnuteľností zapísaných na strane A PVK č. 3 pre katastrálne územie Y., ktorá bola zapísaná pod r. č. 7 dňa 12.03.1948 č. d. 318. Uviedla, že vykonala rozsiahle dokazovanie ohľadom získania prídelovej, prípadne inej listiny, ktorú mohol v rozhodnom období vydať štát ohľadom žalovaných nehnuteľností. Predmetnú listinu dovolateľka nezískala, avšak mala za to, že zo samotnej konštrukcie Reštitučného zákona vyplýva, že táto skutočnosť nemôže byť na jej príťaž. Zároveň poukázala na to, že v prípade, ak by sa dovolací súd nestotožnil s jej tvrdením o prechode vlastníckeho práva na štát zápisom poznámky, označila ako titul nadobudnutia vlastníckeho práva štátom v žalobe § 3 ods. 1 písm. h) zákona č. 161/2005 Z. z. (prevzatie majetku bez právneho dôvodu).

3.3 Dovolateľka žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril a žiadal, aby dovolací súd odmietol podané dovolanie v celom

rozsahu a zaviazal dovolateľku k náhrade trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

6. Dovolateľka namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, pričom tvrdila, že súdy sa v základnom konaní účinne nezaoberali námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán sporu.

7. Pokiaľ dovolateľka namietala nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd v tejto súvislosti odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania, ktoré nadobudli účinnosť od 01. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za aktuálne a použiteľné. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Dovolací súd nezistil, že by išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzi § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva účastníkov konania na spravodlivý proces.

8. Jadrom dovolacej argumentácie dovolateľky vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP bola námietka, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia a nevysporiadali sa s námietkami a dôkaznými návrhmi strán sporu. Nemožno sa však stotožniť s týmto názorom, nakoľko podľa názoru dovolacieho súdu dovolaním napadnuté rozhodnutie uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Dovolací súd v danej súvislosti poukazuje na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

9. Dovolací súd poukázal na to, že dovolateľka nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP.

10. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namieta, že súd prvej inštancie v spojení s odvolacím súdom jej nesprávnym procesným postupom znemožnili uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP

11. Dovolateľka v danom prípade vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP.

12. Dovolateľkou nastolenú právnu otázku v zmysle § 124 ods. 1 CSP podľa obsahu dovolania je možné formulovať tak „či zápis poznámky v pozemnoknižnej vložke, ktorý sa týka zamýšľaného prevzatia nehnuteľností predstavuje prechod vlastníckeho práva na štát.“

13. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu a tiež, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením právnej otázky, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie určením, pod ktorý prípad prípustnosti jej riešenia (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Prípustnosť podaného dovolania teda dovolací súd posudzuje vždy autonómne podľa jeho obsahu (8Cdo/54/2018, I. ÚS 51/2020). K dovolateľkou položenej právnej otázke poznajúc vlastnú rozhodovaciu prax, dovolací súd dospel k záveru, že táto právna otázka je v praxi dovolacieho súdu vyriešená, a preto posudzoval prípustnosť podaného dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

14. V tomto smere dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu 6Cdo/84/2010 zo dňa 30.11.2011 v zmysle ktorého, predpokladom pre pridelenie pozemkového majetku podľa zákona č. 142/1947 Sb. je skutočnosť, že tento majetok spadá pod možný prídel podľa tohto zákona (napr. majetok bol znovu získaný pre účely prídelu podľa tohto zákona - § 4) a že majetok je pridelený tomu subjektu, ktorého zákon výslovne za prídelcu určuje (§ 8 ods. 1 cit. zákona). Splnenie týchto skutočností, v rámci pridelenia majetku prídelovou listinou, ako rozhodnutia majúceho povahu správneho aktu vydaného správnym orgánom, treba považovať za úplne zásadné. Sama poznámka o záboře a o zamýšľanom prevzatí nehnuteľností nemá účinky prechodu vlastníctva na štát; k právnemu prevzatiu, t. j. k nadobudnutiu vlastníctva k zabranému majetku štátom podľa zák. č. 215/1919 Sb. dochádza až vkladom vlastníckeho práva pre štát na návrh pozemkového úradu - § 26 zák. č. 329/1920 Sb.). Ani zápis v PKV v zmysle ktorého „podľa oznámenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave učeného na základe ustanovení zákona č. 147/47 Sb. V znení zák. č. 44/48 Sb. sa poznamenáva, že nehnuteľnosti na strane A Povereníctvo pôdohospodárstva zamýšľa prevziať a že tieto sú predmetom revízie podľa zák. č. 142/47 Sb. v znení zák. č. 44/48 Sb.“, nemá za následok prechod vlastníctva na štát a ani to, že by sa nehnuteľnosti zo záboru prepustené (vylúčené) stali opäť zabranými a mohli byť predmetom rozhodovania podľa zákona č. 142/1947 Sb.

15. Z vyššie uvedeného vyplýva, že samotná poznámka v PKV o zamýšľanom prevzatí nehnuteľností nemá účinky prechodu vlastníctva na štát a preto dovolací súd konštatuje neopodstatnenosť námietky dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (prechodu vlastníckeho práva na štát poznámkou v PKV), ktorá bola podkladom pre rozhodnutie vo veci samej, na základe čoho najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalobkyne v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) nie je prípustné.

16. Dovolateľka zároveň v rámci dovolania v prípade, ak sa dovolací súd nestotožní s jej tvrdením o prechode vlastníckeho práva na štát zápisom poznámky, označila ako titul nadobudnutia vlastníckeho práva štátom § 3 ods. 1 písm. h) zákona č. 161/2005 Z. z. (prevzatie majetku bez právneho dôvodu).

17. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nesprávnym spôsobom vysporiadal s dovolateľkou uplatneným reštitučným dôvodom (§3 ods. 1 písm. h) Reštitučného zákona - prevzatie majetku bez právneho dôvodu). Odvolací súd rozhodoval na základe reštriktívneho výkladu Reštitučného zákona, pričom nerešpektoval jeho podstatu a zmysel a zásadne týmto spôsobom poprel jeho účel a význam. Dovolací súd uvádza, že síce odvolací súd správne konštatoval, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe na navrátenie vlastníctva stačí uvedenie § 3 Reštitučného zákona a preukázanie skutočností podľa tohto ustanovenia, avšak vzhľadom na formálny právny výklad vo vzťahu k dovolateľkou ďalšiemu uplatnenému reštitučnému dôvodu (§3 ods. 1 písm. h) Reštitučného zákona), bolo napadnuté rozhodnutie nesprávne právne posúdené. Podľa dovolacieho súdu samotné konštatovanie odvolacieho súdu, že dovolateľka vo výzve na navrátenie vlastníctva uplatnila výlučne reštitučný dôvod

podľa § 3 ods. 1 písm. c) a nezohľadnenie ďalšieho reštitučného dôvodu uplatneného v konaní, je nesprávne a prieči sa účelu reštitúcie. Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd sa mal v rámci svojho odôvodnenia riadne vysporiadať aj s ďalším uplatneným reštitučným dôvodom podľa § 3 ods. 1 písm. h) Reštitučného zákona.

18. Dovolací súd k uvedenému zároveň poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2010, I ÚS 206/2010 v zmysle ktorého „Základné právo na súdnu ochranu (spravodlivé súdne konanie) je v demokratickej spoločnosti považované za natoľko závažné, že pri jeho výkone neprichádza do úvahy (zo strany súdov) ani jeho zužujúci výklad a ani také formálne interpretačné postupy, následkom ktorých by mohlo byť jeho neodôvodnené (svojvoľné) obmedzenie či dokonca popretie.“

19. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je v tejto časti prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

20. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). O trovách dovolacieho konania preto rozhodne odvolací súd.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.